

система, опис якої передбачає чотири основні групи моделей:

- моделі організаційної структури;
- моделі даних (потoki й структура);
- моделі функцій (функціональні ієрархії);
- моделі контролю й керування (зведені моделі бізнес-процесів).

Архітектура ARIS включає велику кількість типів моделей, що використовують різні графічні об'єкти для побудови моделей організації. [4] Однак слід наголосити, що на практиці застосовується обмежене число нотацій архітектури ARIS, наприклад нотація eEPC. По суті, вона є розширенням методології IDEF3 за рахунок використання такого поняття, як подія (Event). Крім нотації eEPC, ARIS надає аналітикові й інші засоби опису процесів організації.

Література

1. Август-Вильгельм Шеер «Моделирование бизнес-процессов». Перевод с англ., 2000. — 175 с.
2. Ильин В.В. Моделирование бизнес-процессов. Практическое использование ARIS, Williams, 176с.
3. Бусленко Н. П. Моделювання складних систем. М. Наука 1978р.
4. Рад Б. Моделювання систем. М. Вища школа 1999р.

АДАПТАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ ЯК ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Воронцова Т.В. (Полтава)

Реформування системи освіти, котре нині відбувається в Україні, висунуло на порядок денний питання подальшої наукової розробки теоретичних і прикладних аспектів проблеми шкільної адаптації учнів до нових умов навчання. Проте, як свідчить життєва практика та наукові дослідження, далеко не кожен учень спроможний швидко і без особливих психологічних травм адаптуватись до нової соціальної ситуації, свого нового статусу, а це, безумовно, позначається не лише на самопочутті, але й на якості засвоєння знань, взаєминах з однолітками, батьками та педагогами, на його поведінці, вчинках та особистісному становленні взагалі.

Аналіз наукової літератури свідчить про те, що адаптивні механізми у молодшому шкільному віці розвинуті недостатньо. Саме тому, учні важко адаптуються до нових умов життєдіяльності. Крім того, труднощі процесу адаптації підсилюються "кризовістю" та "критичністю" цього вікового етапу у розвитку особистості, що виражається у підвищеній тривожності, яка пов'язана з особливостями самооцінки, невідповідністю до виконання нових соціальних ролей, суперечностями у сфері спілкування тощо.

Різні аспекти проблеми адаптації були предметом вивчення як вітчизняних, так і зарубіжних учених (І.Булах, І.Кон, Н.Максимова, І.Сабанадзе, М.Мід, Н.Міллер, Т.Френч та ін.), проте й досі відсутній єдиний погляд на саму сутність даного поняття. Досить неоднозначно визначаються критерії виміру рівнів адаптивності, умови та психологічні механізми прискорення даного процесу на різних вікових етапах та у різних сферах життєдіяльності людини; недостатньо з'ясовані зовнішні та внутрішні чинники адаптації, а також питання про те, як впливають індивідуально-психологічні та

особистісні характеристики суб'єкта на особливості його адаптації до нових умов навчання тощо.

Аналіз психолого-педагогічної літератури свідчить, що серед учених склалися різні точки зору щодо сутності цього поняття. Одні автори розглядають соціальну адаптацію як процес освоєння та засвоєння індивідом суспільних відносин, норм поведінки та системи цінностей (Г.Андрєєва, А.Борискін, М.Мірошникова, Н.Сарджевеладзе), інші (Н.Анікієва, Г.Медведев, Ю.Колесников) вбачають у ній процес засвоєння особистістю соціального досвіду суспільства в цілому та мікросередовища, до якого вона належить.

У нашому дослідженні поняття адаптації розглядається як своєрідний вид діяльності – адаптивної діяльності, яка зумовлена змінами у взаємодії особистості та навколишнього середовища і спрямована на оптимізацію цієї взаємодії. Це можливо на основі оцінки характеру взаємодії учня і навколишнього середовища. Адаптація розглядається у діалектичному поєднанні трьох основних рівнів – біологічного, психологічного, соціального. В нашому дослідженні основна увага була зосереджена на аналізі внутрішніх і зовнішніх детермінант адаптації на аналізі когнітивної, емоційної та поведінкових детермінант учня молодшого шкільного віку.

Література

1. Алексеева О.Ф. Индивидуально-психологический фактор адаптации субъекта учебной деятельности. – М.: Наука, 1995. – 139 с.
2. Бойко І.І. Соціально-психологічна адаптація підлітка до нових умов навчання: Автореф. дис. ... кандидата психол. наук. – К., 2002. – 25 с.
3. Давиденко Д.Н. Определение адаптационного потенциала // Практикум по психологии здоровья / Под ред. Г.С.Никифорова. – СПб.. 2005. – С. 27–32.

ДОСЛІДЖЕННЯ СТРУКТУРИ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО КЛІМАТУ В КОЛЕКТИВІ

Герасименко Н.М. (Полтава)

Будь-який трудовий колектив володіє соціальною, професійною, демографічною, міжособистісною структурами. Щоб активно і вирішально впливати на ці структури, доводиться їх оптимізувати на основі створення відповідних соціально-економічних умов, які здійснює кадрова політика. В сучасних умовах структури трудового колективу постійно змінюються під впливом питомої ваги висококваліфікованої праці, що вирішально впливає не тільки на якість роботи, але й на соціальну поведінку працівників.

Здоровий психологічний клімат – один з вирішальних факторів успішної життєдіяльності людини у всіх сферах суспільних відносин, найважливіша умова удосконалення способу життя і формування особистості [1].

Навряд чи можна чекати успіху від спільної діяльності, якщо соціально-психологічний клімат в організації несприятливий, якщо висока конфліктність, низька згуртованість, велика плінність кадрів, нестабільна загальна обстановка.

Мета дослідження: діагностика соціально-психологічного клімату в трудовому колективі сільської ради.

Завдання:

- розкрити особливості і зміст структури соціально-психологічного